

1

Heden

De vierde cocktail had me een prima idee geleken. Die pony trouwens ook, nu we het er toch over hebben. Maar nu ik sta te hannesen om de deur van mijn flat open te krijgen, vermoed ik dat ik morgenochtend toch spijt heb van die laatste spritz. Van die pony misschien ook wel. Toen ik vandaag bij June in de stoel zat om mijn haar te laten knippen, zei ze dat een pony nemen omdat het uit was met je vriend, bijna altijd heel onverstandig is. Maar June hoefde die avond niet als kersverse single naar het verlovingsfeest van haar vriendin. Een pony moest en zou het worden.

Niet dat ik nog verliefd ben op mijn ex; dat ben ik niet. Nooit geweest ook. Sebastian is een beetje een snob. Hij is een veelbelovende bedrijfsjurist en zou het nog geen uur op het feest van Chantal hebben uitgehouden zonder iets neerbuigends te zeggen over haar lievelingsdrankje en dan over een of ander pretentieuze artikel in *The New York Times* te beginnen waarin stond dat Aperol-spritz helemaal 'passé' was. In plaats daarvan zou hij doen of hij de wijnkaart bestudeerde en de barkeeper irritante vragen stellen over terroir en zuurgraad, om dan, ongeacht de antwoorden, een glas van de duurste rode wijn te kiezen. Niet dat hij nu zo'n uitzonderlijk goede smaak heeft of veel over wijn weet – helemaal niet. Hij koopt gewoon dure dingen om andere mensen te laten denken dat hij kritisch is.

Sebastian en ik zijn zeven maanden samen geweest, en daarmee is dat de langste relatie die ik ooit heb gehad. Aan het eind zei hij dat hij me eigenlijk niet goed kende. En daar had hij een punt.

Vóór Sebastian koos ik mannen die wel in waren voor een verzetje en die het niet erg leken te vinden om het vluchtig te houden. Maar tegen de tijd dat ik hem ontmoette, dacht ik dat ik als serieuze volwassene iemand moest zoeken met wie ik een serieuze relatie wilde. Sebastian

voldeed aan mijn eisen. Hij was aantrekkelijk, belezen en succesvol, en hoewel hij een beetje opgeblazen kon doen, kon hij wel met iedereen over zo ongeveer alles een gesprek voeren. Maar ik vond het nog steeds moeilijk om te veel van mezelf met hem te delen. Ik had al lang geleden geleerd om mijn neiging om mijn gedachten lukraak en ongefilterd te ventileren een beetje in te dammen. Ik dacht dat ik er goed aan deed om deze relatie echt een kans te geven, maar uiteindelijk had Sebastian wel door dat ik onverschillig was, en daar had hij gelijk in. Hij interesseerde me niet echt. Geen van die mannen interesseerde me.

Voor mij was er maar één.

En diegene was allang uit mijn leven verdwenen.

Dus geniet ik van het gezelschap van mannen en vind ik het fijn dat seks me een vluchtroute biedt, weg uit mijn hoofd. Ik maak mannen graag aan het lachen, ik houd van gezelschap, ik vind het fijn om zo nu en dan mijn vibrator niet te hoeven gebruiken, maar ik hecht me niet aan iemand en ik blijf aan de oppervlakte.

Ik sta nog steeds met mijn sleutel te klungelen – jesus, is er iets mis met dat slot? – en dan gaat mijn telefoon in mijn tas. Dat is vreemd. Zo laat belt niemand nog. Ik word sowieso nooit gebeld, behalve door Chantal en mijn ouders. Maar Chantal is nog op haar feest en mijn ouders zitten in Praag en zijn nog niet wakker. Op het moment dat ik de deur eindelijk open heb en mijn kleine studio binnen strompel, houdt het gezoem op. Ik kijk in de spiegel naast de deur en zie dat mijn lippenstift er bijna helemaal af is, maar dat mijn pony me echt supergoed staat. Nu jij weer, June.

Ik maak de bandjes van de goudkleurige sandalen die ik aanheb los, waarbij een donkere sluier haar voor mijn gezicht valt, en op dat moment gaat opnieuw mijn telefoon. Ik haal hem uit mijn tas en hink op één schoen naar de bank. Ik frons als ik ‘onbekend nummer’ op het scherm zie staan. Waarschijnlijk verkeerd verbonden.

‘Hallo?’ zeg ik, terwijl ik me buk om mijn andere sandaal ook uit te trekken.

‘Spreek ik met Percy?’

Ik kom zo snel overeind dat ik de armleuning van de bank moet vastpakken om op de been te blijven. Percy. Zo noemt niemand me

meer. Tegenwoordig ben ik voor bijna iedereen Persephone. Soms ben ik P. Maar nooit Percy. Ik ben al jaren geen Percy meer.

‘Hallo... Percy?’ De stem is laag en zacht. Een stem die ik al meer dan tien jaar niet meer heb gehoord, maar die ik zo goed ken dat ik opeens dertien jaar ben, dik ingesmeerd met factor 50, en ik op de steiger paperbacks zit te lezen. Ik ben zestien en trek mijn kleren uit om in het meer te springen, naakt en plakkerig na een dienst in de Tavern. Ik ben zeventien en lig in een vochtige bikini op Sams bed te kijken hoe zijn lange vingers door het studieboek anatomie glijden, waaruit hij aan mijn voeten zit te leren. Het bloed schiet naar mijn gezicht en het gestage, zware bonken van mijn hart overspoelt mijn trommelvliezen. Ik haal beverig adem en ga zitten – mijn buikspieren trekken samen.

‘Ja,’ weet ik uit te brengen, en dan slaakt hij een lange, opgelucht klinkende zucht.

‘Met Charlie.’

Charlie.

Niet Sam.

Charlie. De verkeerde broer.

‘Charles Florek,’ verduidelijkt Charlie, en hij begint uit te leggen hoe hij mijn nummer te pakken heeft weten te krijgen – iets over een vriend van een vriend en een contact bij het tijdschrift waarvoor ik werk – maar ik luister amper.

‘Charlie?’ onderbreek ik hem. Mijn stem is hoog en gespannen, deels door de spritz, maar vooral door de shock. Of misschien wel volledig door de teleurstelling. Want dit is niet de stem van Sam.

Natuurlijk niet.

‘Ik weet het. Het is lang geleden. Jeetje, ik weet niet eens meer hoe lang geleden,’ zegt hij, en het klinkt verontschuldigd.

Maar ik wel. Ik weet precies hoe lang geleden. Ik houd het namelijk bij.

Het is twaalf jaar geleden sinds ik Charlie voor het laatst heb gezien. Twaalf jaar sinds dat rampzalige Thanksgiving-weekend toen het tussen Sam en mij helemaal misging. Toen ik alles kapot heb gemaakt.

Ik hield altijd bij hoeveel dagen het nog duurde tot ik met mijn ouders naar het huisje zou gaan, zodat ik Sam weer kon zien. Nu is hij een

pijnlijke herinnering die ik diep onder mijn ribben verborgen houd.

Ik weet ook dat ik inmiddels meer jaren zonder Sam ben geweest dan ik met hem heb doorgebracht. De Thanksgiving waarop het zeven jaar geleden was dat ik hem voor het laatst had gesproken, kreeg ik een paniekaanval, de eerste sinds lange tijd, en daarna heb ik anderhalve fles rosé soldaat gemaakt. Het voelde als iets heel groots: ik was officieel langer zonder hem dan we bij elkaar waren geweest aan het meer. Op de badkamervloer snikte ik met lelijke uithalen tot ik het bewustzijn verloor. De volgende dag kwam Chantal langs met een vette hap en hield mijn haar vast terwijl ik kotste en de tranen over mijn wangen stroomden. Ik vertelde haar alles.

‘Een eeuwigheid geleden,’ zeg ik tegen Charlie.

‘Ik weet het. En het spijt me dat ik je zo laat nog bel,’ zegt hij. Zijn stem lijkt zo erg op die van Sam dat het me pijn doet, alsof er een brokje deeg in mijn keel is blijven steken. Ik weet nog dat we veertien waren en dat je aan de telefoon bijna niet wist of je Sam of Charlie aan de lijn had. Ik weet nog dat me die zomer ook nog andere dingen aan Sam opvielen.

‘Luister, Pers. Ik bel je omdat ik je iets moet vertellen,’ zegt hij. Zo noemde hij me vroeger ook altijd, maar hij klinkt nu veel ernstiger dan de Charlie zoals ik die vroeger kende. Ik hoor dat hij door zijn neus inademt. ‘Mijn moeder is een paar dagen geleden overleden en ik... nu ja, ik dacht dat jij dat wel wilde weten.’

Zijn woorden beuken als een tsunami tegen me aan en het kost me moeite echt goed te begrijpen wat hij zegt. Is Sue dood? Sue was nog zo jóng.

‘Wat?’ is het enige wat ik schor weet uit te brengen.

Charlie klinkt dodelijk vermoeid als hij antwoord geeft. ‘Kanker. Ze heeft er een paar jaar tegen gevochten. We zijn natuurlijk vreselijk verdrietig, maar ze had er genoeg van om ziek te zijn, snap je?’

Het voelt alsof iemand het script van mijn levensverhaal heeft gestolen en het helemaal verkeerd heeft opgeschreven – en dat is niet voor het eerst. Ik kan me gewoonweg niet voorstellen dat Sue ziek was. Sue, met haar brede glimlach, haar afgeknipte spijkerbroeken en haar hoogblonde staart. Sue, die de lekkerste pierogi ter wereld maakte. Sue, die mij als een dochter behandelde. Sue, over wie ik droomde dat ze mis-

schien ooit mijn schoonmoeder zou worden. Sue, die jaren ziek was geweest zonder dat ik het wist. Ik had het moeten weten. Ik had bij haar moeten zijn.

‘O, wat erg,’ begin ik. ‘Ik... ik weet niet wat ik moet zeggen. Je moeder was... ze was...’ Ik merk zelf dat ik paniekerig klink.

Verman je, spreek ik mezelf toe. Je hebt al heel lang geleden je recht op Sue verspeeld. Je gaat nu niet opeens instorten.

Ik denk aan Sue, die in haar eentje twee jongens heeft opgevoed en tegelijkertijd de Tavern ronde, en ik denk aan de eerste keer dat ik haar ontmoette, toen ze naar ons huisje kwam om mijn veel oudere ouders ervan te verzekeren dat Sam een goeie knul was en dat zij een oogje in het zeil zou houden. Ik weet nog dat ze me leerde om drie borden tegelijk te dragen en ik denk aan die keer dat ze zei dat ik me door geen enkele jongen, ook niet door haar eigen zoons, slecht moest laten behandelen.

‘Ze was... alles,’ zeg ik. ‘Ze was een fantastische moeder.’

‘Ja, inderdaad. En ik weet dat ze veel voor je heeft betekend vroeger. Daarom bel ik ook, zeg maar,’ zegt Charlie aarzelend. ‘Ze wordt zondag begraven. Ik weet dat het lang geleden is, maar ik vind dat je erbij moet zijn. Kom je?’

Lang geleden? Het is twaalf jaar geleden. Twaalf jaar sinds ik naar het noorden ben gereden, naar de plek die meer dan welke andere plek ook als thuis voelde. Twaalf jaar geleden sinds ik het meer in ben gedoken. Twaalf jaar geleden sinds mijn leven gierend uit de bocht is gevlogen. Twaalf jaar geleden sinds ik Sam voor het laatst heb gezien.

Maar er is maar één antwoord mogelijk.

‘Natuurlijk kom ik.’

2

Zomer, zeventien jaar geleden

Ik denk niet dat mijn ouders, toen ze het vakantiehuisje kochten, wisten dat er in het huis ernaast twee jongens in de puberleeftijd woonden. Mijn ouders wilden dat ik de stad uit kon, dat ik even geen kinderen van mijn leeftijd hoefde te zien, en de jongens Florek, die het 's middags en 's avonds vaak langdurig zonder toezicht moesten stellen, waren voor hen waarschijnlijk net zo'n verrassing als voor mij.

Een paar kinderen in mijn klas hadden een zomerhuis, maar zaten allemaal in Muskoka, iets ten noorden van de stad, waar het woord 'vakantiehuisje' niet echt van toepassing leek op de villa's die op de rotsige kust van dat gebied aan het water lagen. Mijn vader weigerde pertinent in Muskoka te gaan kijken. Hij zei dat we, als we daar een vakantiehuisje kochten, net zo goed de zomermaanden in Toronto konden blijven – het lag te dicht bij de stad en er zaten te veel mensen uit Toronto. En dus concentreerden mijn ouders hun zoektocht op de wat meer noordoostelijk gelegen plattelandsgemeenschappen, die mijn vader te vol en te duur bleek te vinden, en daarna nog verder weg, tot ze uiteindelijk kozen voor Barry's Bay, een slaperig arbeidersdorpje dat in de zomer in een druk toeristenstadje veranderde, met de straten vol vakantiehuisjeseigenaren en Europeanen die hier kwam sightseeën, op weg naar een kampeer- of wandelvakantie in het Algonquin Provincial Park. 'Je vindt het er vast heerlijk, lieverd,' beloofde hij. 'Daar heb je pas echte vakantiehuisjes.'

Na verloop van tijd zou ik me gaan verheugen op de vier uur durende autorit van ons in tudorstijl gebouwde huis in het centrum van Toronto naar het meer, maar die eerste rit leek wel een eeuwigheid te duren. Tegen de tijd dat we het bord met WELKOM IN BARRY'S BAY passeerden, waren hele beschavingen opgekomen en weer ten onder gegaan. Mijn vader en ik zaten in het verhuisbusje en mijn moeder reed in de Lexus achter ons aan. In tegenstelling tot de auto van mijn moeder

had het busje geen fatsoenlijke geluidsinstallatie en ook geen airco, dus moest ik naar het monotone gebrom van CBC Radio luisteren en zat de achterkant van mijn bovenbenen aan de skaileren bank gelijmd en mijn pony tegen mijn klamme voorhoofd geplakt.

Bijna alle meisjes in de brugklas hadden een pony genomen nadat Delilah Mason dat had gedaan, maar ons stond die lang niet zo goed als haar. Delilah was het populairste meisje van onze klas en ik vond dat ik van geluk mocht spreken dat ik een van haar beste vriendinnen was. Althans, dat wás ik, tot dat incident op het slaapfeestje. Haar pony viel als een keurige rode rand over haar voorhoofd, maar de mijne tartte zowel de zwaartekracht als de stylingproducten, en stak in vreemde plukken alle kanten op, waardoor ik er precies uitzag als de onhandige dertienjarige die ik ook was, en dus niet als de mysterieuze brunette met de donkere ogen die ik wilde zijn. Mijn haar was steil noch krullerig en leek op basis van een onvoorspelbaar aantal factoren van karakter te veranderen, variërend van de dag van de week tot het weer tot hoe ik de nacht ervoor had geslapen. Ik was bereid alles te doen wat ik kon om ervoor te zorgen dat ik aardig gevonden werd, maar mijn haar weigerde mee te werken.

Bare Rock Lane kronkelde door de lage begroeiing op de westoever van het Kamaniskeg-meer en was een smalle onverharde weg die zijn naam eer aandeed. De oprit die mijn vader in reed, was zo overwoekerd dat er takken langs de zijkanen van het verhuisbusje schraapten.

'Ruik je dat, lieverd?' vroeg mijn vader, en terwijl we hotsend verder reden, draaide hij het raampje omlaag. We ademden allebei diep in, en ik rook de aardse en geneeskrachtige geur van al lang geleden gevallen dennennaalden.

We hielden stil bij de achterdeur van een bescheiden houten huisje met tot de grond doorlopend puntdak, dat nog kleiner leek door de weymouthdennen en Amerikaanse rode dennen die eromheen groeiden. Mijn vader zette de motor uit en draaide zich naar me toe met een glimlach onder zijn grijzende snor en met ogen die zich samenknepen achter zijn bril met donker montuur. 'Welkom bij het meer, Persephone,' zei hij.

In het huisje rook het heel erg naar haardvuur. Op de een of andere manier ging die geur nooit weg, ook niet nadat mijn moeder er jarenlang haar dure Diptyque-kaarsen had gebrand. Elke keer dat ik er terugkwam, bleef ik bij de ingang staan en ademde ik de geur in, net als op die eerste dag. De begane grond was een kleine open ruimte, van boven tot onder betimmerd met lichte houten planken vol noesten. Door reusachtige ramen had je een bijna afschuwelijk adembenemend uitzicht op het meer.

‘Wauw,’ mompelde ik toen ik zag dat er vanaf de veranda een trap een steile heuvel af liep.

‘Niet slecht, hè?’ Mijn vader gaf me een klopje op mijn schouder.

‘Ik ga bij het water kijken,’ zei ik, en ik vloog al naar buiten door de zijdeur, die met een enthousiaste dreun achter me dicht sloeg. Ik rende tientallen treden af, tot ik bij de steiger kwam. Het was vochtig weer die middag, en de lucht was volledig bedekt met dikke grijze wolken die door het roerloze zilverkleurige water eronder werden weerspiegeld. Ik kon de vakantiehuisjes op de andere oever bijna niet zien. Ik vroeg me af of ik het meer over kon zwemmen. Ik ging op de rand van de steiger zitten, liet mijn benen in het water bungelen en schrok ervan hoe stil het hier was, tot mijn moeder riep dat ik moest komen helpen uitpakken.

Tegen de tijd dat we het busje hadden uitgeladen, waren we moe en chagrijnig van het dozen sjouwen en muggen verjagen. Ik liet mijn vader en moeder verder de keuken inruimen en ging zelf naar boven. Er waren twee slaapkamers; mijn ouders gunden de kamer aan de kant van het meer aan mij, omdat ze zeiden dat ik meer tijd in mijn kamer doorbracht en dus ook meer van het uitzicht kon genieten. Ik pakte mijn kleren uit, maakte het bed op en legde een deken van Hudson’s Bay opgevouwen op het voeteneind. Mijn vader dacht dat we in de zomer niet zulke dikke wollen dekens nodig zouden hebben, maar mijn moeder wilde er per se voor elk bed één meenemen.

‘Dat hoort zo in Canada,’ legde ze uit op een toon alsof dat toch vanzelfsprekend hoorde te zijn.

Ik legde een vervaarlijk hoge stapel paperbacks op een nachtkastje en plakte een filmposter van *Het monster van de Amazone* boven het

bed. Ik was dol op horror. Ik had eindeloos veel griezelfilms gekeken – mijn ouders hadden het allang opgegeven om me die te verbieden – en klassiekers van R.L. Stine en Christopher Pike verslonden, maar ook nieuwere series over knappe tieners die bij vollemaan in een weerwolf veranderden en knappe tieners die na hun cheerleadertraining op geesten gingen jagen. Toen ik nog vriendinnen had, nam ik die boeken altijd mee naar school en las ik de beste passages hardop voor (en daarmee bedoel ik alles wat bloederig of ook maar enigszins erotisch was). Aanvankelijk vond ik het gewoon leuk om een reactie van de meiden te krijgen, vond ik het heerlijk om in het middelpunt van de aandacht te staan, maar wel met het vangnet van andermans vermakelijke woorden. Maar hoe meer horror ik las, hoe meer ik de schrijftechniek achter het verhaal ging waarderen – hoe de schrijvers onmogelijke situaties geloofwaardig wisten te maken. Ik vond het leuk dat elk boek zowel voorspelbaar als uniek, troostrijk als onverwacht was. Veilig, maar nooit saai.

‘Zullen we vanavond pizza eten?’ Mijn moeder stond in de deuropening; ze keek naar de poster, maar zei niets.

‘Hebben ze hier dan pizza?’ Barry’s Bay had me niet zo groot geleken dat ze hier ook een pizzabezorgdienst hadden. Dat bleek ook zo te zijn, dus reden we naar Pizza Pizza, waar je alleen pizza’s kon afhalen, gevestigd in een hoek van een van de twee supermarkten die het stadje rijk was.

‘Hoeveel mensen wonen hier?’ vroeg ik mijn moeder. Het was zeven uur ’s avonds, en de meeste winkels aan de hoofdstraat zagen er gesloten uit.

‘Ongeveer twaalfhonderd, maar in de zomer waarschijnlijk drie keer zoveel, met alle vakantiegangers,’ zei ze. Met uitzondering van een druk terras van een restaurant was het plaatsje zo goed als uitgestorven. ‘De Tavern is op zaterdagavond vast dé place to be,’ zei ze, terwijl we erlangs liepen en ze haar pas vertraagde.

‘Zo te zien is het ook de enige place to be,’ antwoordde ik.

Tegen de tijd dat we terug waren, had mijn vader de kleine tv geïnstalleerd. Er was geen kabel, maar we hadden onze dvd-collectie meegenomen.

‘Wat denken jullie van *The Great Outdoors*?’ vroeg mijn vader. ‘Wel toepasselijk, vind je niet, lieverd?’

‘Hm...’ Ik ging op mijn hurken zitten om de inhoud van het kastje te bekijken. ‘*The Blair Witch Project* is ook toepasselijk.’

‘Daar ga ik niet naar kijken,’ zei mijn moeder. Ze zette borden naast de pizzadozen op de salontafel en legde servetten neer.

‘Dan wordt het *The Great Outdoors*,’ zei mijn vader, en hij stopte hem in de dvd-speler. ‘Met een geweldige rol van John Candy. Heerlijk.’

Buiten was de wind opgestoken, die door de dennentakken bewoog, en over het meer trokken nu golven. Het windje dat door de ramen naar binnen kwam, rook naar regen.

‘Ja,’ zei ik, en ik nam een hap van mijn stuk pizza. ‘Dit is echt hartstikke leuk.’

Een bliksemschicht joeg door de lucht en verlichtte de dennen, het meer en de heuvels op de andere oever, alsof iemand met een reusachtige camera een flitsfoto had genomen. Ik keek vanuit mijn kamer gebiologeerd naar de storm. Het uitzicht was veel groter dan het stukje lucht dat ik vanuit mijn kamer in Toronto kon zien en de donder klonk zo hard dat het leek alsof hij pal boven het huisje zat, alsof die speciaal voor onze eerste nacht hier was besteld. Op een gegeven moment verzwakten de oorverdovende knallen tot gerommel in de verte en ging ik weer in bed liggen, waar ik luisterde naar de regen die tegen de ramen roffelde.

Mijn ouders waren al beneden toen ik de volgende ochtend wakker werd en even van de wijs was gebracht door de felle zon die naar binnen scheen en de rimpels licht die over het plafond bewogen. Ze zaten al met hun koffie binnen handbereik te lezen: mijn vader in de leunstoel met een editie van *The Economist*, terwijl hij afwezig in zijn baard krabde, en mijn moeder zat op een krukje bij het aanrecht een dik designblad door te bladeren, met haar bril met veel te groot rood montuur vervaarlijk op het puntje van haar neus.

‘Heb je dat onweer vannacht gehoord, lieverd?’ vroeg mijn vader.

‘Dat kon je moeilijk níét horen,’ zei ik, en ik pakte een doos ontbijtgranen uit het kastje, dat verder nog bijna leeg was. ‘Ik heb niet veel geslapen.’

Na het ontbijt stopte ik alles wat ik nodig had in een linnen tas – een boek, een paar tijdschriften, lippenvet en een tube zonnebrand met factor 50 – en ging naar het meer. Hoewel het de afgelopen nacht had gegoten, was de steiger al in de ochtendzon opgedroogd.

Ik legde mijn handdoek neer en smeerde mijn gezicht goed in met zonnebrand. Toen ging ik op mijn buik liggen, met mijn gezicht steunend op mijn handen. Aan de ene kant was er pas na iets van honderdvijftig meter weer een steiger, maar aan de andere kant was de volgende steiger vrij dichtbij. Er lag een roeiboort aan vastgebonden en iets verder weg van de oever dreef een vlot. Ik haalde mijn boek uit mijn tas en las verder waar ik de vorige avond was gebleven.

Ik moest in slaap zijn gevallen, want ik schrok opeens wakker van een luide *plons* en van schreeuwende en lachende jongens.

‘Ik krijg je nog wel!’ riep er een.

‘Dat had je gedroomd!’ daagde een lagere stem hem uit.

Plons!

Naast het vlot van de burenen deinden twee hoofden in het meer op en neer. Ik lag nog op mijn buik en keek toe hoe ze op het vlot klommen, waarna ze er om de beurt met een salto of bommetje in sprongen of er gewoon in doken. Het was begin juli, maar ze waren allebei al aardig bruin. Het leken me broers, en de kleinste van de twee, de magere, was waarschijnlijk ongeveer net zo oud als ik. De oudere jongen was een kop groter dan hij, en de schaduwen op zijn bovenlichaam en armen deden soepele spieren vermoeden. Toen hij de jongste over zijn schouder in het water gooide, ging ik lachend rechtop zitten. Tot dat moment hadden ze me nog niet gezien, maar nu stond de oudste jongen met een brede glimlach op zijn gezicht mijn kant op te kijken. De kleinste klom ook weer op het vlot.

‘Hé!’ riep de oudste, en hij zwaaide.

‘Hallo!’ riep ik terug.

‘Nieuwe burenen?’ riep hij.

‘Ja,’ brulde ik.

De jongste stond me aan te staren, tot de oudste hem een duw tegen zijn schouder gaf.

‘Jezus, Sam, zeg even hallo.’